

Ifologian perusteet

HEIKKI OJA: Tulipalloja taivaalla. Ursa, Helsinki 1978.

Jokainen lentävä esine on ensin UFO – sananmukaisesti. Heti kun se tunnistetaan se muuttuu IFOksi.

Kaikki uusi ja tuntematon kiinnostaa ja kiihottaa mieltä. Näin saa tiede käyttövoiman jatkuvaan etenemiseensä. Tiede suuntautuu aina kohti uutta ja tuntematonta. Kaikki U:t se tahtoo tutkia ja muuttaa I:ksi. Sen tehtävänä on tehdä UFOista IFOja.

Sama viehtymys tuntemattomaan ilmenee myös vastakkaisella tavalla, haluna pitää kiinni outojen kohteiden ja ilmiöiden salaperäisyydestä ja siihen liittyvästä jännityksestä. UFO:t tahdotaan säilyttää UFOina. Niiden U:t suurennetaan, väritetään, koristellaan ja ripustetaan sielun seinälle jokapäiväisen kiihotusrituaalin kohteeksi.

Tiede ei ole onnistunut tehtävässään, jos sen tutkiva, jäsentävä ja tunnistava tunkeutuminen luonnon salaisuuksiin on samalla arkipäiväistänyt luonnon Suuren Ihmeen. Pahoin on näkömme hämärtynyt, jos emme enää pysty ihailemaan ja ihmettelemään Todellisuuden suurta aitoa mystiikkaa, vaan haluamme peittää sen ufologialla, horoskoopeilla, biorytmeillä, urigellerismillä ja muulla halvalla muovimystiikalla. Kuitenkin on paljon rikkaampaa, jännittävämpää ja kiihottavampaa seurata, kuinka tietämättömyyden esirippu raottuu todellisuuden ihmeen edestä verkkaan, pienin nykäyksin jokaiselta U:lta, jonka tiede muuttaa I:ksi.

Heikki Oja on ryhtynyt rynnäkköön terveen luonnontieteellisen maailmankuvan ja ajattelutavan puolesta; lyhyessä ajassa jo toinen kirja ja lisää tulossa. Edellisessä hän yhdessä Raimo Keskisen kanssa kuori kaupallisen rihkamakuvittelun alta esiin mustien aukkojen hämmästyttävää maailmaa. Tässä puretaan ufologian kulisseja.

Kirja tarjoaa ufokuvitelmien vastapainoksi runsaasti selvää asiallista tietoa erilaisten Maahan osuvien kappaleiden aiheuttamista ilmiöistä. Se kertoo hitaista tulipalloista ja nopeista tähdenlennoista sekä niitä koskevista erilaisista havainnoista. Varsinaiset meteoriitit, jotka putoavat maahan saakka, ovat kirjan keskeisintä ja jännittävintä sisältöä kahdestakin syystä. Ne tarjoavat suorinta mahdollista tietoa avaruuden kappaleista ja aiheuttamistaan ilmiöistä. Toisaalta niiden vaikutukset ovat usein varsin draamattisia ja aiheuttavat mitä hurjimpia ufologisia speku-

laatioita. Niiden rakennetta ja koostumusta koskevaa esitystä on höystetty professori Birger Wiikin haastattelulla, monilla hupaisillakin tarinoilla meteoriittien ihmeellisistä seikkailuista ihmisten maassa sekä lopuksi ohjeilla, miten etsiä niitä ja miten menetellä kun löytää.

Jännitys huipentuu kertomuksissa tämän vuosisadan kahdesta jättiläismeteoriitista. Vuoden 1947 Sihote-Alinin meteoriitti sadatteli maahan seitsemisenkymmentä tonnia melkein puhdasta nikkeliä eikä jättänyt selittelyille paljon sanansijaa. Sen sijaan isovelvi vuodelta 1908, Tunguskan meteoriitti, on oikea ufoilijoiden aarre. Se aiheutti outoja valoilmioita lähes kaikkialla maapallolla ja jättimäisen räjähdysen, joka Helsinkiin osuessaan olisi tasoittanut tienoon Kirkkonummea, Klaukkalaa ja Keravaa myöten, mutta hävisi itse lähes täysin. Vasta viime vuosina on löydetty itse meteoriitista peräisin olevia hitusia. Ne ovat auttaneet tunnistamaan otuksen koostumukseltaan tavanomaiseksi pyrstötähdeksi ja selittämään oudot valoilmiot sen pyrstön aiheuttamiksi. Kokoa ja näköä sillä on ollut, massaa ehkä noin 100 000 tonnia ja läpimittaa puolisen kilometriä.

Varsinaiset patarummun iskut kumisevat kirjan lopputahdeissa. Kuun ja lähiplaneettojen suuret kraatterit ja meret ovat muinaisten tosijysäysten jälkiä. Myös Maan kuorella on näihin verrattavia arpia, vaikka ne ovatkin kuluneet lähes havaitsemattomiin.

Kuin ylimääräisenä numerona on kirjan lopussa vielä pikku etydi. Avaruuden orkesterin mahtavien sointujen lomaan on ihminenkin lopulta piipauttanut pienet kukkopillisoolonsa. On lähetelty raketteja ja tekokuita, jotka ovat aiheuttaneet ja aiheuttavat omia ilmiöitään ja pitävät siten ufologeja, poliitikkoja ja muita viisaita pikkulämpiminä.

Kirja on erinomainen puheenvuoro tosiasioihin nojautuvan terveen reaaliajattelun puolesta. Sen teho perustuu selvästi, yksinkertaisesti ja maltillisesti esitettyihin tosiasioihin ja rivien välistä ilmenevään aitoon tieteelliseen innostukseen. Se ei huudo, ei huuda, eikä se ivaile ufoilijoita, toteapa vain sävyisästi, ystävällinen huumorinpilke silmäkulmassa, miten vaikeata outojen valoilmioiden havainnointi todella on kenelle tahansa. Kirjan kuvitus on suurenmoinen. Suosittelen kirjaa lämpimästi kaikille. Erityisen hyvin se sopii koulujen kirjastoihin.

KAARLE KURKI-SUONIO